Μπύργκερμπροϊ–κελερ
Μόναχο
27 Φεβρουαρίου 1925

Ομιλία του Αρχηγού
για την
επανίδρυση του Κόμματος

Η Ομιλία του Αρχηγού

στην πρώτη μεγάλη μαζική συγκέντρωση

Μόναχο, Μπύργκερμπροϊ–κελερ

27 Φεβρουαρίου 1925

για την επανίδρυση του

Εθνικοσοσιαλιστικού Γερμανικού Εργατικού Κόμματος

Κεντρικός Εκδοτικός Οίκος NSDAP· Φραντς Έερ Νάχφολγκερ, Μόναχο
Μόναχο – Βερολίνο

Ομιλία του Αρχηγού για την επανίδρυση του Εθνικοσοσιαλιστικού Γερμανικού Εργατικού Κόμματος
(NSDAP)
στις 27 Φεβρουαρίου 1927, στο Μόναχο[1]

Γερμανοί εθνοσύντροφοι και εθνοσυντρόφισσες!

Αν σας ξαναμιλάω σήμερα, δεν είναι για να σας κάνω έναν απολογισμό των περασμένων εποχών. Ο τελευταίος απολογισμός των γεγονότων σας δόθηκε από εμάς στις 27 Ιανουαρίου 1923 στη γενική συνέλευση των μελών εκείνη την εποχή· το χρονικό διάστημα από τις 8 έως τις 9 Νοεμβρίου 1923 σας δώσαμε για όλα, ενώπιον όλων στη δίκη.

Σήμερα μας τίθεται ένα άλλο ερώτημα:

Τι πρέπει να γίνει στο μέλλον;!

Θα ήθελα τώρα να σας ζητήσω να με παρακολουθήσετε καθώς θα κάνω μια σύντομη αναδρομή στο παρελθόν.

Το ερώτημα, για το τι πρέπει να γίνει σήμερα, μπορεί να απαντηθεί καλύτερα αν προσπαθήσουμε να καταλάβουμε γιατί ιδρύθηκε το κίνημά μας εξαρχής.

Ποιοι ήταν λοιπόν οι λόγοι για τη σύσταση αυτού του νέου κόμματος; Φέρτε το μυαλό σας πίσω στο 1918. Το γερμανικό έθνος, που βρισκόταν ακόμη στο απόγειο της δύναμής του στα μέσα του καλοκαιριού, είχε καταρρεύσει μέσα σε λίγους μήνες και τώρα βρισκόταν εντελώς ηττημένο, συνθλιμμένο και συντετριμμένο. Ένα ερώτημα έπρεπε να κάνουν όλοι στον εαυτό τους εκείνη την εποχή:

Υπάρχει ακόμα διέξοδος από αυτή την πιο βαθιά δυστυχία και αθλιότητα;

Αυτό το ερώτημα τέθηκε σε όλους εκείνη την εποχή. Βασικά, καθόριζε τη σκέψη στο μυαλό εκείνων που ίσως βοήθησαν στην

---

1 . Στο Μπύργκερμπροϊ-κελλερ, από τις 8 μ.μ. έως τις 10 μ.μ. Στη δημόσια συγκέντρωση, στην οποία σύμφωνα με την έκθεση της αστυνομίας συμμετείχαν περισσότερα από 3.000 άτομα και την οποία η αστυνομία αναγκάστηκε να αποκλείσει επειδή ήταν υπερπλήρη, Προήδρευσε ο Μαξ Άμαν. Όπως συνέβαινε με πολλές από τις δημόσιες εμφανίσεις του Χίτλερ, η τιμή εισόδου ήταν ένα Ράιχσμαρκ.

πτώση. Σε διαυγείς στιγμές αναρωτήθηκαν και αυτοί αν και πότε η Γερμανία θα αναστηθεί ξανά. Αλλά τότε έπρεπε κανείς να είναι ξεκάθαρος πάνω σ' αυτό, ότι ο γερμανικός λαός βρίσκεται αντιμέτωπος με ένα μεγάλο ερώτημα της μοίρας, από την απάντηση και τη λύση του οποίου θα εξαρτηθεί η ύπαρξη ή μη του λαού μας για πάντα.
Η τραγωδία της κατάρρευσής μας δεν έγκειται στη στρατιωτική ήττα, ούτε σε εκείνη τη φρικτή ειρήνη, ούτε καν στην καταπίεση, η οποία άρχισε από τότε, ούτε στην έλλειψη όπλων ούτε στην ανοχύρωση, και ούτε σε όλα αυτά, αυτό που συνέβη στη Γερμανία εδώ και πολλά χρόνια, το τραγικό ήταν ότι όλα αυτά έγιναν εξαιτίας μας, και ότι εκατομμύρια Γερμανοί όχι μόνο δεν το κατάλαβαν μέχρι την τελευταία στιγμή, αλλά αντιθέτως χαιρέτησαν το γεγονός, εκατοντάδες εκατοντάδων χιλιάδων επευφημούσαν την ήττα, ενώ εκατομμύρια εξυμνούσαν την έλλειψη όπλων, και άλλοι είδαν σ' αυτή την καταπίεση από τον εχθρό μια δίκαιη κρίση και μια δίκαιη τιμωρία. Εκεί βρίσκεται η τραγική δυστυχία και η φρικτή συμφορά, που μας βρήκε, ότι ένα μεγάλο μέρος του γερμανικού λαού δεν είχε πια καμία αίσθηση για την κακοτυχία της πατρίδας. Και βλέπετε, αυτό μας φέρνει στο βασικό ερώτημα από την απάντηση του οποίου θα εξαρτηθεί η μοίρα του γερμανικού έθνους, δηλαδή το ερώτημα:

Θα είναι ακόμα δυνατό στη Γερμανία να πειστούν οι μάζες εκείνων που δεν πιστεύουν πλέον στην εθνικότητά τους, αλλά βλέπουν περισσότερο σαν αδερφό τους τον κάθε εχθρό από ό,τι τον εθνοσύντροφό τους, επειδή διαχωρίζεται απ' αυτούς ως προς το κόμμα ή την ιδεολογία, θα είναι δυνατόν να οδηγηθεί αυτή η μεγάλη μάζα πίσω σε μια ενωμένη εθνική κοινότητα; Ναι ή όχι; Εάν αυτό το ζήτημα δεν επιλυθεί με ευνοϊκό τρόπο, το γερμανικό έθνος είναι χαμένο. Γιατί τα έθνη μπορούν να χαθούν. Είναι παράλογο να πιστεύουμε ότι ένας μεγάλος λαός 60 ή 70 εκατομμυρίων ανθρώπων είναι άφθαρτος. Πεθαίνει καθώς χάνει το ένστικτο της αυτοσυντήρησής του. Και 18 εκατομμύρια άνθρωποι στο γερμανικό Ράιχ έχουν ακόμη και σήμερα την γνώμη ότι το δικαίωμα του λαού μας σε αυτή τη γη δεν βασίζεται στη διατήρησή του σαν τέτοιο, αλλά στη βάση κάποιων φανταστικών πεποιθήσεων που καθορίζονται από τα συμφέροντα άλλων. Δέκα εκατομμύρια εθνικιστές αντιμετωπίζουν 18 με 20 εκατομμύρια αντιεθνικιστές. Δέκα εκατομμύρια που είναι έτοιμοι να κάνουν ό,τι περνάει από το χέρι τους για να προστατεύσουν το λαό τους και να συνεχίσουν να ψάχνουν τη δικαιοσύνη στην ύπαρξη του έθνους τους, σε σύγκριση με 18 με 20 εκατομμύρια άλλους που το ξεχνούν αυτό.

Αυτή όμως είναι η συμφορά του γερμανικού λαού. Όσο όμως διαρκεί και συνεχίζεται αυτή η κατάσταση των πραγμάτων, κάθε σκέψη για μια εκ νέου απελευθέρωση του γερμανικού λαού είναι ουτοπική.

Και για ποιο λόγο;

Πρώτον, γιατί μήπως πραγματικά χαθήκαμε;

Καταρρεύσαμε επειδή το παλιό Ράιχ έκανε πάρα πολλά εγκλήματα για χρόνια και χρόνια στην εσωτερική πολιτική. Επειδή το Ράιχ στερήθηκε τα μέσα που χρειαζόταν για την αυτοσυντήρησή του. Καταστραφήκαμε επειδή για μεγάλο χρονικό διάστημα οι πιο ιερές υποθέσεις όλου του έθνους ήταν αντικείμενο κοινοβουλευτικής απάτης, επειδή εκατομμύρια δεν ήταν πλέον έτοιμοι και πρόθυμοι να κάνουν ό,τι ήταν δυνατό για να διατηρήσουν την ύπαρξη της δικής τους εθνικότητας και πατρίδας, αλλά αντίθετα ήταν αποφασισμένοι να θυσιάσουν την εθνικότητα και την πατρίδα για την ύπαρξη του κόμματός τους. Καταστραφήκαμε επειδή η συντριπτική μας πλειοψηφία των ειρηνιστών, αντεθνικιστών και μαρξιστών πολιτών δεν έδινε πλέον στο κράτος αυτά που χρειαζόταν για να ζήσει.

Κατά δεύτερο λόγο όμως, καταρρεύσαμε όσον αφορά την εξωτερική μας πολιτική, επειδή οι άλλες χώρες γνώριζαν πολύ καλά τις εσωτερικές μας αδυναμίες. Και μάλιστα, σε αυτό το σημείο, αναγνώρισαν την αχίλλειο πτέρνα του γερμανικού Ράιχ και γνώριζαν πολύ καλά πώς διαστρωματώθηκαν οι σχέσεις εξουσίας στο Κοινοβούλιο. Ήταν γνωστό ότι οποιαδήποτε πολιτική ενεργητικής αυτοσυντήρησης έμελλε να έρθει σε ρήξη με την πλειοψηφία των χλιαρών, δειλών και ηλίθιων σε αυτή τη χώρα.

Και σήμερα, όπως και πριν από το 1918, το ερώτημα είναι πάντα το ίδιο:

Μπορεί ακόμα να αλλάξει αυτή η κατάσταση ή όχι;

Το 1918, μετά την επανάσταση, σχεδόν κάθε προσπάθεια για να ξανασταθεί στα πόδια της η Γερμανία φαινόταν να είναι χωρίς ελπίδα. Όσον αφορά την εξωτερική πολιτική, το Ράιχ κατέρρευσε από το προηγούμενο ύψος του, από την πλευρά της εσωτερικής πολιτικής διαλύθηκε και από την οικονομική πολιτική ολόκληρη σχεδόν η εθνική παραγωγή έπεσε σταδιακά στον έλεγχο των ξένων χωρών.

Κάθε σκεπτόμενος άνθρωπος έπρεπε τότε να πει στον εαυτό του ότι αν τα πράγματα συνεχίζονταν να εξελίσσονται με αυτόν τον τρόπο, η Γερμανία θα έπρεπε να καταστραφεί ανεπανόρθωτα από το διεθνές δηλητήριο. Μια αλλαγή προς το καλύτερο δεν φαινόταν πλέον δυνατή. Το ερώτημα ήταν ποιος θα μπορούσε να

σπάσει αυτή τη διεθνή δύναμη στις πλατιές μάζες. Γιατί, Γερμανοί μου εθνοσύντροφοι, η οργανωμένη δύναμη της Διεθνούς, η οποία στη Γερμανία φτάνει στην πραγματικότητα από την αριστερή πτέρυγα του κέντρου μέχρι την αριστερή πτέρυγα των μαρξιστών, αντιμετώπιζε μόνο ένα πολύ αδύναμο πολιτικά οργανωμένο μόρφωμα, τη γερμανική αστική τάξη.

Αλλά γιατί τα αστικά κόμματα, με την αριθμητική τους αδυναμία και μικρότητα καθώς και την έλλειψη δραστηριότητας και αληθινής επιθετικότητας στο εσωτερικό, δεν κατάφεραν να αλλάξουν την μοίρα τόσο το 1918 όσο και αργότερα; Θα ήθελα να σας αναφέρω πολύ συνοπτικά τους λόγους.

Πρώτον, η αναγνώριση της αρχής της πλειοψηφίας στα κοινοβούλια εξασφαλίζει την αποτελεσματικότητα μιας αρχής σύμφωνα με την οποία μόνο μια πλειοψηφία ανθρώπων μπορεί να φέρει αλλαγή στα πράγματα. Αυτή την πλειοψηφία όμως τα αστικά κόμματα δεν μπόρεσαν ποτέ να την κερδίσουν. Δεν μπόρεσαν να την αποκτήσουν γιατί η αστική τάξη σχηματίζεται κατά κύριο λόγο από την κατοχή πνευματικών και υλικών αγαθών, δηλαδή από την περιουσία καθεαυτή και την ευφυΐα. Αλλά και τα δύο σε αυτόν τον κόσμο είναι παρόντα μόνο στη μειοψηφία. Ένα πολιτικό κίνημα που βασίζεται μόνο σε αυτές τις δύο βάσεις είναι βέβαιο ότι θα παραμείνει στη μειοψηφία και ως εκ τούτου είναι καταδικασμένο στην ασημαντότητα σε ένα σύστημα που επιτρέπει μόνο στην πλειοψηφία των αριθμών να κυβερνά.

Δεύτερον, κατ’ αρχήν, ο δρόμος προς την εξουσία παραμένει κλειστός για τα αστικά κόμματα για το μέλλον, γιατί πάνω τους εκδικούνται οι αμαρτίες των πατέρων τους. Αυτά που διέπραξαν οι προηγούμενες γενιές κατά τη διάρκεια δεκαετιών με τη στάση τους απέναντι στη μεγάλη μάζα είναι η αιτία μιας αιώνιας εκδίκησης. Για πάρα πολλά χρόνια δεν είχαν λάβει υπόψη τους τις ανάγκες της πλατιάς μάζας, δεν νοιάζονταν για εκείνη. Για πάρα πολλά χρόνια κανείς δεν καταλάβαινε την έλλειψη των δικαιωμάτων τους. Απλώς αναρωτηθείτε, ποιο κόμμα ασχολήθηκε με αυτούς τους ανθρώπους πριν από 60 ή 70 χρόνια; Ποιο κόμμα μπήκε στα εργοστάσια, στα εργαστήρια και στους δρόμους;

Κανένα από αυτά τα αστικά κινήματα.

Όλα απέφευγαν τις πλατιές μάζες και μόνο όταν από μόνη της η επιθυμία για ίσα δικαιώματα προσπάθησε να οργανωθεί πολιτικά και ο Ιουδαϊσμός με την πονηριά του πήρε τα ηνία στα χέρια του, άρχισε να γίνεται αντιληπτό στην δεξιά πλευρά ότι μια νέα δύναμη στο κράτος είχε αρχίσει να σχηματίζεται, μια νέα τέταρτη θέση.

Για πάρα πολλές δεκαετίες κανένας δεν έβλεπε αυτούς τους φτωχούς εθνοσυντρόφους, παρέμεναν ξένοι γι' αυτούς και έχασαν κάθε ενδιαφέρον γι' αυτούς, ώσπου αφενός η ταξική υπερηφάνεια και αφετέρου η ταξική παραφροσύνη δημιούργησαν εκείνο το αγεφύρωτο χάσμα με το οποίο ο γερμανικός λαός έπρεπε να υποστεί τελικά την καταστροφή του. Γιατί σαν αντίδραση στην αλαζονεία του καθεστώτος από την άλλη πλευρά ήρθε η οργανωμένη ταξική ιδέα, οι μάζες υποκινούνταν συστηματικά, και αυτό ακριβώς από τον λαό, για τον οποίο ο αληθινός Θεός δεν είχε σκοπό να φέρει ευλογίες στην πλατιά του μάζα, αλλά αντίθετα έβλεπε σε αυτή τη μάζα μόνο τους βηματοδότες του δικού τους οφέλους.

Ο ίδιος Εβραίος που από τη μια [είχε] φέρει τις χειρότερες συνήθειες στην αστική τάξη σαν προίκα, ήταν τώρα ο ίδιος Εβραίος που από την άλλη μεριά διήγειρε και προέτρεπε τις μάζες και κάθε λάθος που έκανε ο ένας, το έδειχνε στον άλλο σε χιλιάδες φορές παραμορφωμένο μέγεθος.

Ήταν ο ίδιος ο Εβραίος που από τη μια πλευρά σαν καπιταλιστής τύραννος οδηγούσε τις μάζες στην απόγνωση και από την άλλη αύξανε αυτή την απόγνωση μέχρι τελικά να γίνουν αρκετά ώριμες για να γίνουν όργανο στην γροθιά του. Στην αστική τάξη όμως έλειπε ακόμα ένα πράγμα για να κερδίσει τις πλατιές μάζες. Και αυτός είναι ένας από τους σημαντικότερους λόγους για τους οποίους δεν έβρισκε πια τον δρόμο της προς το λαό.

Γιατί το κλειδί για την καρδιά του λαού δεν είναι το «παρακαλώ», αλλά η δύναμη. ***(Χειροκροτήματα.)***

Άρα της λείπει η δύναμη που μόνο εκείνη είναι ικανή να κυριεύσει τη μάζα ενός λαού, δηλαδή η φανατική πίστη και η φανατική πεποίθηση, για τον αδίστακτο αγώνα για ένα ιδανικό και πάνω από όλα ένα πράγμα η συνειδητοποίηση ότι αν θέλεις να πετύχεις κάτι το σωστό, το καθήκον σε υποχρεώνει να χρησιμοποιήσεις κάθε μέσο για να το πετύχεις. ***(Φωνές: Πολύ σωστά! Χειροκρότημα.)***

Τα αστικά κόμματα είναι οι γεννημένοι πασιφιστικοί σύλλογοι. Αλλά αυτό δεν τους στερεί μόνο την επιθετική δύναμη και την επιθυμία για επίθεση, αλλά και κάθε δυνατότητα επίθεσης. Γιατί όποιος θέλει να αλλάξει μια κατάσταση πρέπει να επιτεθεί και να μην περιμένει μέχρι να του επιτεθούν. Αυτό όμως ήταν το πιο σοβαρό λάθος αυτών των πολιτικά οργανωμένων κινημάτων. Ποτέ δεν επιτέθηκαν οι ίδιοι, αλλά ήταν πάντα χαρούμενοι που δεν τους επιτέθηκαν. ***(Φωνές: Πολύ σωστά!)***

Ποτέ δεν είχαν το θάρρος να πουν: Εκεί είναι ο στόχος μας,

εκεί είναι ο εχθρός, και τώρα πάνω του να τον νικήσουμε· και μόνο τη μέρα που θα πέσει και ο τελευταίος η νίκη μας θα είναι σίγουρη. Όχι, όχι. Ήταν ικανοποιημένοι όταν στις επόμενες εκλογές του Ράιχσταγκ η μοίρα δεν τους χτυπούσε πολύ σκληρά, όταν κατάφερναν να σώσουν μια ντουζίνα ακόμη έδρες, και τελικά συνέχιζαν να λένε, ότι ήλπιζαν ο αντίπαλος να κάνει τόσο μεγάλα λάθη τα επόμενα χρόνια, που ο κόσμος θα τον βαρεθεί πάλι και ότι το κίνημα θα ξαναβρεί την επιτυχία που του κλέψανε με την εκλογή εννέα ακόμη βουλευτών. Γιατί αυτός ήταν ο στόχος των αγώνων αυτών των κινημάτων.

Φυσικά, δεν μπορούσαν να επιτεθούν. Ήταν δεσμευμένοι με την ιδιοκτησία, και αυτή, είτε είναι πνευματική είτε υλική, πάντα παραλύει την επιθετικότητα. Αλλά και επιπλέον δεν ήθελαν να επιτεθούν. Ήταν πολύ «καθώς πρέπει», ήταν πολύ «ευγενείς». ***(Γέλιο.)***

Η άσχημη μυρωδιά που ανεβαίνει από τις μαζικές συγκεντρώσεις, πληγώνει τους κυρίους. Οι μπυραρίες δεν τους άρεζαν και αισθάνονται πόνο ακόμη και σήμερα όταν οι μπυραρίες μεταμορφώνονται σε μεγαλύτερα πράγματα, αν και θα μπορούσαμε να αναρωτηθούμε τι είναι καλύτερο, ένα κοινοβούλιο ή ένα πανδοχείο. ***(Ζωηρά χειροκροτήματα.)***

Άρα είναι πολύ ευγενείς για να επιτεθούν. Τελικά όμως: Δεν μπορούν να προχωρήσουν σε επίθεση, επειδή καθοδηγούνται από την ίδια δύναμη που καθοδηγεί και τους αντιπάλους τους. Πιστεύετε ότι κάποιο από αυτά τα αστικά κινήματα, που σχεδόν πάντα έμμεσα καθοδηγούνται από Εβραίους, θα αποκτήσει ποτέ τη δύναμη να αναλάβει δράση ενάντια στην Αριστερά, που είναι βασικά το αδελφικό κόμμα άλλου χρώματος; Όχι, μα τον αληθινό Θεό, όχι!

Δίνουν τα χέρια και είναι γνωστοί μεταξύ τους, μόνο στις εκλογές ξεκινά ένας αγώνας, δεν είναι όμως μια διαμάχη για τις αρχές, αλλά μόνο για τις έδρες στο Κοινοβούλιο. Αν υπήρχε ένα κλειδί που τους φαινόταν σχεδόν δίκαιο, θα ήταν ικανοποιημένοι και θα απέφευγαν τη μάχη, εκτός αν η αριστερή πλευρά το ήθελε. Και η αριστερή πλευρά τη θέλει. Ο κύριος λόγος όμως για τον οποίο η αστική τάξη δεν μπόρεσε να κερδίσει τις μεγάλες μάζες είναι ότι τα πολιτικά της κινήματα δεν είχαν μια θεμελιώδη νέα κοσμοθεωρία.

Αυτό πρέπει να το θεωρήσετε, αγαπητοί μου Γερμανοί εθνοσύντροφοι, σαν το πιο σημαντικό και βαρύ χαρακτηριστικό. Διότι αν ένα κίνημα σήμερα παλεύει έχοντας κατά νου έναν συγκεκριμένο στόχο, τότε αυτό το κίνημα έχει ένα ορατό σημείο αναμονής στο συγκεκριμένο στόχο, που είναι ορατό από όλες τις

πλευρές, δηλαδή ξέρουμε ότι η επιτυχία είναι εκεί, όταν είσαι στον στόχο. Αυτό όμως δεν σημαίνει ότι η μάχη αυτή θα τελειώσει πρόωρα, αντιθέτως, συνεχίζει να προωθείται. Η άμυνα είναι το αντίστροφο, είναι παθητική. Ποιος θέλει και μπορεί να πει πότε έχει επιτευχθεί ο στόχος; Στην καλύτερη περίπτωση, όταν η θέση φαίνεται ασφαλής. Και αυτή είναι η διαφορά μεταξύ των αστικών κομμάτων και εκείνων της αριστεράς: τα αστικά κινήματα παλεύουν για την επιβίωσή τους, τα αριστερά για τη νίκη του προγράμματός τους, για την πραγματοποίηση των στόχων τους.

Αυτός ο στόχος τους όμως σημαίνει: διάλυση της πατρίδας, καταστροφή του έθνους, συντριβή της εθνικής οικονομίας και εγκαθίδρυση της διεθνούς εβραϊκής οικονομικής ηγεμονίας. Η αδυναμία της πολιτικής γερμανικής αστικής τάξης βρισκόταν στο γεγονός ότι δεν είχε τίποτα για να αντιμετωπίσει αυτόν τον βάναυσο στόχο της καταστροφής όλων των αξιών, συμπεριλαμβανομένης της φυλής, που η άλλη πλευρά είχε στο μυαλό της. Γι’ αυτό ο αγώνας της αστικής τάξης ενάντια στον μαρξισμό ήταν προορισμένος να αποτύχει από την αρχή.

Γιατί αυτό πρέπει να είναι ξεκάθαρο σε όλους:

Ο μαρξισμός σαν σοσιαλδημοκρατία ή ο κομμουνισμός μπορεί να ανατραπεί μόλις βρεθεί αντιμέτωπος με ένα δόγμα καλύτερης ορθότητας αλλά και ίσης βαρβαρότητας ως προς την εφαρμογή. ***(Ζωηρά χειροκροτήματα.)***

Μια τέτοια διδασκαλία, ωστόσο, δεν μπορεί παρά να έχει πάντα τις ρίζες της μόνο στη μεγάλη μάζα. Αυτή και μόνο παρέχει χωρίς όρους αυτούς τους μαχητές που είναι έτοιμοι να πολεμήσουν ανεπιφύλακτα για το ιδανικό τους. Εξάλλου, η προσωπική κατοχή υλικών ή πνευματικών αγαθών στις πλατιές μάζες δεν είναι τόσο μεγάλη αυτή τη στιγμή που θα μπορούσε να εμποδίσει το άτομο να αγωνιστεί για ένα πιο μακρινό ιδανικό. Η πλατιά μάζα μόνη της βαδίζει μπροστά και είναι πρόθυμη να κάνει θυσίες. Επομένως, όλα τα κινήματα στον κόσμο που δεν έχουν τις ρίζες τους σε αυτήν θα είναι καταδικασμένα σε αποτυχία. Από την άλλη, κάθε κίνημα που εισχωρεί σε αυτά τα κατώτερα στρώματα, τα συγκεντρώνει, τα οργανώνει και τα οδηγεί στον αγώνα μπορεί και θα θριαμβεύσει. Αυτό το κατάλαβε ο Εβραίος και γι’ αυτό έγινε ο οργανωτής των ευρύτερων μαζών, γι’ αυτό αυτός, που αποφεύγει οποιαδήποτε πρακτική εργασία, χώθηκε στα εργοστάσια και λέγοντας ψέματα, σαν γεννημένος βιρτουόζος του ψέματος, κατάφερε να εμφανιστεί σαν ευεργέτης αυτών των μαζών, να τους συγκεντρώσει, να εντοπίσει τις επιθυμίες τους και να δώσει την ελπίδα ικανοποίησης για κάθε επιθυμία, για να σφυρηλατήσει έτσι τα εκατομμύρια των στρατευμάτων από σκλη-

ρές γροθιές, των οποίων η ευφυΐα του έδωσε τη ηγεσία. Αυτό που η αστική τάξη δεν κατάλαβε, ο Εβραίος το κατάλαβε με τον πιο έξυπνο τρόπο. Αντιλήφθηκε ότι οι ιδέες που ανατρέπουν τον κόσμο μπορούν να πραγματοποιηθούν μόνο εάν τα εκατομμύρια των κατώτερων στρωμάτων ενός λαού γίνουν οι φορείς τους, και επιδέξια και μεθοδικά έθεσε αυτές τις ιδέες σε εφαρμογή, οργανώνοντας τους αμέτρητους χειρώνακτες εργάτες, ενώνοντάς τους έτσι σε μια τεράστια μάζα, και με τη βοήθειά της να καταστρέψει τη ραχοκοκαλιά του εθνικού κράτους, να συντρίψει την εθνική οικονομία, να εξαλείψει τις φυλετικές βάσεις και να εγκαθιδρύσει την κυριαρχία της δικτατορίας του.

Τώρα σας ρωτώ: Πιστεύετε ότι σε αυτή την εξέλιξη θα συμβεί τυχαία μια αλλαγή ή δεν πιστεύετε ότι, όταν η καταστροφή είναι αναπόφευκτη, το καθήκον έχει το δικαίωμα να απαιτεί από τον καθένα να αντισταθεί και να αντισταθεί με κάθε δύναμη, για να επιτεθεί τελικά ο ίδιος; ***(Χειροκροτήματα.)***

Αλλά αυτό είχαμε όλοι στο μυαλό μας όταν ιδρύσαμε το Εθνικοσοσιαλιστικό Γερμανικό Εργατικό Κόμμα. Ο στόχος εκείνη την εποχή ήταν ξεκάθαρος και απλός:

Αγώνας ενάντια στη δύναμη του διαβόλου που βύθισε τη Γερμανία σε αυτή τη δυστυχία, αγώνας ενάντια στον μαρξισμό και τον πνευματικό φορέα αυτής της παγκόσμιας επιδημίας, τον Εβραίο. Όχι αγώνας σύμφωνα με το μπουρζουάδικο πρότυπο του «συντηρητισμού», για να μην πονέσει πολύ. Όχι και πάλι όχι! Όταν ενωθήκαμε κάποτε σε αυτό το νέο κίνημα, ήμασταν ξεκάθαροι, ότι σε αυτή την πάλη υπήρχαν μόνο δύο επιλογές: είτε ο εχθρός θα περπατήσει πάνω από τα νεκρά μας σώματα ή εμείς θα περπατήσουμε πάνω από τα δικά του.

Ο αγώνας ενάντια σε αυτή την παγκόσμια πανούκλα δεν εξασφαλίζεται με μια νίκη κερδίζοντας μερικές κοινοβουλευτικές έδρες, αλλά θα εξασφαλιστεί μόνο όταν η σημαία της σβάστικας κυματίσει μέχρι και στο τελευταίο εργαστήριο και στο τελευταίο εργοστάσιο και μέχρι να εξαφανιστεί και το τελευταίο σοβιετικό αστέρι.

Με αυτό ήταν σαφές για εμάς ότι από την πρώτη μέρα έπρεπε να επικεντρώσουμε το κίνημα σε δύο ιδέες:

Για να γίνει ένας αγώνας κατανοητός στις μεγάλες μάζες, πρέπει πάντα να τον κάνεις ενάντια σε δύο πράγματα, ενάντια στο θέμα και στο πρόσωπό που το εκπροσωπεί. Θυμηθείτε τη μεγάλη, ευρηματική, προπαγανδιστική προετοιμασία για τον πόλεμο από τους Άγγλους εναντίον μας. Ενάντια σε ποιον πολέμησε η Αγγλία; Ενάντια στον Γερμανό Κάιζερ σαν πρόσωπο και στον μιλιταρισμό σαν θέμα. Ενάντια σε ποιον πολεμά ο εβραϊ-

σμός με την μαρξιστική του δύναμη; Ενάντια στην αστική τάξη σαν πρόσωπο και στον «καπιταλισμό» σαν θέμα. ***(Δυνατό συνεχές χειροκρότημα.)***

Εναντίον ποιού όμως πρέπει να πολεμήσει αυτό το κίνημα; Ενάντια στον Εβραίο σαν πρόσωπο και στον Μαρξισμό σαν θέμα του. Σ' αυτό το σημείο όμως χρειάστηκαν τότε κάποιες βασικές ρυθμίσεις:

Πρώτον, αυστηρή συγκέντρωση όλης της δύναμης του κινήματος σε ένα μόνο στόχο για πρακτικούς λόγους.

Αν θέλεις να πάρεις μια μεγάλη απόφαση, πρέπει να έχεις τη μάζα με το μέρος σου. Αυτή η μάζα όμως έχει ατέλειωτες διαφορές. Ο καθένας έχει ορισμένες αντιλήψεις, έχει ορισμένες ικανότητες, μια συγκεκριμένη ιδιοσυγκρασία, μια ορισμένη προδιάθεση χαρακτήρα, ορισμένους τους συμπαθεί και κάποιους άλλους τους αντιπαθεί. Είναι πολύ δύσκολο να θέσεις ένα στόχο για 10.000 ανθρώπους, αλλά είναι ακόμα πιο δύσκολο να θέσεις ένα στόχο για αυτούς τους 10.000 ανθρώπους, ο οποίος αποτελείται από 16 ή 20 επιμέρους στόχους. Φανταστείτε μια μικρή ομάδα και πείτε τους: πολεμάμε ενάντια στους Εβραίους και στους Μαρξιστές, οπότε ίσως σας ακολουθήσει. Αν θέσετε έναν δεύτερο στόχο λέγοντας ότι πολεμάμε και εναντίον αυτού, τότε ο ένας ή ο άλλος θα αποχωρήσει και θα απαντήσει: δεν μπορώ να ακολουθήσω. Αν θέσετε ένα επιπλέον τρίτο στόχο και πάλι ο ένας ή ο άλλος θα αποσυρθεί και το ίδιο και με τον τέταρτο στόχο και ούτω καθεξής. Αλλά μόλις θέσετε 20 στόχους για να πολεμήσετε, μπορεί να μείνουν πέντε άτομα που συμφωνούν και με τους 20. Γι' αυτό το λόγο είναι πρακτικά αναγκαίο να έχουμε έναν στόχο και σε αυτόν τον ένα στόχο να είναι ενωμένη και έτοιμη να επιτεθεί η μεγαλύτερη δυνατή μάζα ανθρώπων. ***(Επιδοκιμασία)***.

Δεύτερον, είναι και ψυχολογικά λάθος να θέτεις πολλαπλούς στόχους μάχης. Ο άνθρωπος έχει την τάση να αναζητά τους λόγους πίσω από τα πάντα και τους πάντες. Και ιδιαίτερα ο γερμανικός λαός μας, που πνίγεται από την εμμονή της αντικειμενικότητας και είναι πάντα αποφασισμένος να ρωτήσει αμέσως:

Έχω το δικαίωμα να το κάνω κι εγώ αυτό; Η μήπως ο αντίπαλος έχει περισσότερο δίκιο από μένα; Αν πάτε στη Γερμανία σήμερα και θέσετε 10 εχθρούς σαν στόχους, από τους 100 Γερμανούς, οι 90 θα ρωτήσουν αμέσως: «Μπορεί όλοι αυτοί οι δέκα να κάνουν λάθος και μόνο εμείς να έχουμε δίκιο;» Αν βάλετε 20 στόχους τότε αυτό το ερώτημα θα βασανίζει ακόμη περισσότερο τους ανθρώπους: «Γίνεται όλοι αυτοί να κάνουν λά-

θος και μόνο εμείς να ’χουμε δίκιο;» Γιατί ειδικά ο λαός μας δίνει μεγάλη σημασία στα δικαιώματα των άλλων και όχι στα δικά του. (Ζωηρή επιδοκιμασία). Όσο περισσότερους στόχους προσπαθείς να θέσεις τόσο περισσότερο μειώνεται η αυτοπεποίθηση, η πίστη του ατόμου και μαζί του το πιο σταθερό θεμέλιο που μπορεί να έχει ένας άνθρωπος, δηλαδή η πεποίθηση ότι πραγματικά αγωνίζεται για κάτι το σωστό. Αλλά αυτό είναι που έχει σημασία. Αν οι άνθρωποι και τα έθνη θέλουν να γίνουν πραγματικά ισχυρά, πρέπει να έχουν την πεποίθηση ότι αγωνίζονται για ένα σκοπό που έχει πλήρη νομική βάση. Γι’ αυτό είναι απαραίτητο να έχουμε λίγους πολεμικούς στόχους και να επιλέξουμε έναν μόνο εχθρό, ώστε να τον βλέπουν όλοι:

Αυτός είναι ο μόνος ένοχος.

Αυτό η Αντάντ το κατάλαβε αριστοτεχνικά. Δεν έλεγε ότι «πολεμάμε εναντίον της Γερμανίας, της Αυστρίας, της Βουλγαρίας, της Τουρκίας κ.λπ. Όχι, αντιθέτως, τόνιζε συνεχώς: «Πολεμάμε ενάντια στον Κάιζερ και στον μιλιταρισμό». Είτε πολεμούσε στη Μεσοποταμία είτε στην Ρωσία, στη Γαλλία ή στη Σερβία ή κάπου αλλού, δεν είχε σημασία: τον Κάιζερ και τον μιλιταρισμό. Έφερε 26 κράτη στο μέτωπο ενάντια στη Γερμανία. Σκεφτείτε τι τεράστιο ενθουσιασμό πρέπει να προκάλεσε αυτό σε κάθε Άγγλο! Θα μπορούσε να πει στον εαυτό του: Μπορούμε να κάνουμε λάθος όταν 26 προχωρούν εναντίον ενός; Αντίστροφα, ο ασήμαντος άνθρωπος αναρωτιόταν: «Μπορούμε να έχουμε εμείς δίκιο όταν 26 είναι εναντίον μας;» Και όλοι οι 26 έχουν άδικο; Όχι, πίστεψέ με, για ψυχολογικούς λόγους, ειδικά με έναν λαό σαν τους Γερμανούς, είναι επιτακτική ανάγκη να δείχνεις έναν εχθρό και να βαδίζεις εναντίον ενός εχθρού. Ένας εχθρός μπορεί, αν χρειαστεί, να σημαίνει πολλούς. Εκτός από αυτούς τους δύο λόγους, που υποστηρίζουν την καθιέρωση ενός μόνο στόχου, υπάρχουν και άλλοι. Το πιο σημαντικό από αυτά είναι ότι αυτός ο στόχος περιλαμβάνει στην πραγματικότητα το ζήτημα της ζωής του γερμανικού έθνους. Δεν πρέπει να ξεγελιέστε, ιδιαίτερα σήμερα, από τους κινδύνους που πάντα πρέπει να προβάλλουμε σαν τους πιο επείγοντες.

Ο μεγαλύτερος κίνδυνος για εμάς είναι και παραμένει το ξένο εθνικό δηλητήριο στο σώμα μας. Όλοι οι άλλοι κίνδυνοι είναι προσωρινοί. Η επίδραση αυτού και μόνο είναι αιώνια παρούσα για εμάς. Τώρα ακούμε πολλά για νέους στόχους για το κίνημα, και πολλοί δεν μπορούν να ξεχωρίσουν το δένδρο από το δάσος. Έτσι φαντάζονται πραγματικά ότι τώρα θα ήταν αναγκαίο να πολεμηθούν 15 ή 20 αντίπαλοι. Θα ήθελα να σας βγάλω από όλη αυτή τη φασαρία των στόχων και να σας πάω για μια στιγμή στο

Βερολίνο για να ρίξετε μια ματιά στην Φρίντριχ-στρασσε. Τότε θα βλέπατε νεαρούς Εβραίους με Γερμανίδες δεσποινίδες στην αγκαλιά τους. Και μετά να έχετε κατά νου ότι κάθε νύχτα χιλιάδες χιλιάδων με το αίμα μας καταστρέφονται σε μια στιγμή για πάντα, και τα παιδιά και τα εγγόνια χάνονται για εμάς. ***(Ζωηρή επιδοκιμασία.)*** Και ύστερα σκεφτείτε ένα πράγμα:

Η συνθήκη ειρήνης μπορεί να καταργηθεί, οι υποχρεώσεις αποζημιώσεων μπορούν να ακυρωθούν και να απορριφθούν, τα πολιτικά κόμματα μπορούν να εξαλειφθούν, αλλά το αίμα, αν δηλητηριαστεί, δεν μπορεί πλέον να αλλάξει, παραμένει και συνεχίζει να πολλαπλασιάζεται και μας ωθεί όλο και πιο βαθιά χρόνο με το χρόνο. Αν αναρωτιέστε σήμερα για την εσωτερική διάσπαση του λαού μας, σκεφτείτε τα εξής: Για τη διάσπαση του γερμανικού λαού μιλάει μόνο το δηλητηριασμένο του αίμα. ***(Θερμή επιδοκιμασία.)***

Και αυτός είναι ο μεγαλύτερος κίνδυνος ότι αν συνεχιστεί αυτή η δηλητηρίαση, σε 10, 20 και 30 χρόνια θα είμαστε πιο αδύναμοι από ό,τι είμαστε τώρα, σε 100 χρόνια θα είμαστε πιο αδύναμοι από ό,τι θα είμαστε μετά από 30 χρόνια και σε 200 χρόνια θα είμαστε πιο αδύναμοι από ό,τι θα είμαστε μετά από 100 χρόνια· αλλά μια μέρα θα έρθει η ώρα που ο λαός μας θα πέσει από το πολιτισμικό του ύψος για να πεθάνει τελικά από αυτή τη δηλητηρίαση αίματος. Γιατί κάθε τι όμορφο που βλέπουμε μπροστά μας σήμερα είναι μόνο το αποτέλεσμα του Άριου, του πνεύματός του και της επιμέλειας του, και μόνο τα άρρωστα είναι η κληρονομιά των Εβραίων. Αλλά έτσι χάνουμε τη δύναμη που χρειαζόμαστε για την μετέπειτα ανάκαμψη όχι μόνο από πολιτιστική αλλά και από φυσική άποψη. Εάν ο γερμανικός λαός δεν ελέγξει έγκαιρα αυτή την πανούκλα, θα χαθεί από αυτήν την πανούκλα.

Η τέχνη όμως όλων των μεγάλων ηγετών του έθνους ήταν πάντα στο να συγκεντρώνουν την προσοχή των μαζών σε ένα εχθρό. Μόνο με αυτό μπορείς να κάνεις τις μάζες να νιώσουν αυτή την εντυπωσιακή επιρροή, χωρίς την οποία δεν υπάρχει μεγάλη επιτυχία. Πιστέψτε ένα πράγμα, το μυαλό μόνο δεν μπορεί να κάνει πολλά εδώ. Σ’ αυτό το σημείο το σωστό συναίσθημα δημιουργεί περισσότερα από κάθε λογική. Η λογική μπορεί να εξαπατήσει τον άνθρωπο· το αίσθημα ασφάλειας δεν σε αφήνει ποτέ. **(Ζωηρά χειροκροτήματα.)** Δεν είναι τυχαίο που βλέπετε τόσες πολλές γυναίκες στο κίνημά μας και εδώ σε αυτή την αίθουσα· σε ένα κίνημα που αγωνίστηκε με τον πιο ανδροπρεπή τρόπο. Τις βλέπετε εδώ, γιατί στη γυναίκα κυριαρχεί το συναίσθημα που σωστά λέει: Πρόκειται για το μέλλον των παι-

διών μας και άρα για το μέλλον της γερμανικότητάς μας. **(Ζωηρά χειροκροτήματα.)** Και τότε δεν υπάρχει κανένας δισταγμός, δεν υπάρχει καμιά φυγή την επόμενη μέρα, όταν το επόμενο καλό σύγγραμμα κατασκευάζει κάποια επιστημονική αιτία εναντίον της· όχι, το συναίσθημα είναι σταθερό δεν ταλαντεύεται και δεν υποχωρεί.

Πιστέψτε με, μπορεί ένας Δρ. Χάιμ[2] να μιλάει για τις «υστερικές γυναίκες» μας. Η γυναίκα έφερε κάποτε τον Χριστιανισμό σε αυτές τις χώρες και αυτή θα οδηγήσει το κίνημά μας στην τελική νίκη. Εκεί όμως που λείπει δεν λείπει μόνο η σύζυγος αλλά μαζί της λείπουν τα νιάτα και επομένως το μέλλον. Να είστε σίγουροι:

Το κίνημα, που έχει τις λιγότερες γυναίκες, έχει και την μικρότερη δύναμη γι' αυτό το λόγο μόνο στα δημοκρατικά κόμματα, για παράδειγμα, θα βρείτε λίγες «κυρίες». Μόλις όμως κατανοήσουμε ότι το κίνημα έχει να επιδιώξει ένα στόχο, τότε είναι αυτονόητο ότι όλα πρέπει να υποταχθούν σε αυτή τη σκέψη. Αυτό θα πρέπει να εκφράζεται συμβολικά στο όνομα. Και κάπως έτσι επιλέχθηκε το όνομα Εθνικοσοσιαλιστικό Γερμανικό Εργατικό Κόμμα.

«Εθνικοσοσιαλιστικό» γιατί ενσαρκώνει τον ανώτατο στόχο του κινήματος, τη σύνδεση της πιο ζωντανής εθνικής δύναμης με την πιο αγνή κοινωνική βούληση. Ήμασταν πεπεισμένοι ότι η καρδιά των μαζών δεν μπορεί να κερδηθεί μόνο με ζητωκραυγές· οι μάζες πρέπει να είναι βέβαιες ότι στα μάτια του λαϊκού μας κινήματος όλοι θεωρούνται και σαν εθνοσύντροφοι, ότι δεν θέλουμε να μοιράζονται ρουσφέτια, αλλά να κατοχυρώνονται δικαιώματα. Και ότι δεν βλέπουμε το μέλλον του λαού μας σε μια μονόπλευρα καλλιεργημένη νοημοσύνη, αλλά σε έναν υγιή λαό. ***(Χειροκροτήματα.)***

Το λέγαμε και Γερμανικό Εργατικό Κόμμα. Σ' αυτό έμπαιναν μόνο εκείνοι που δεν ντρέπονταν να πουν, είμαι κι εγώ εργάτης, ένας δημιουργικός άνθρωπος. Γιατί όποιος δεν έχει μάθει ακόμα να προφέρει αυτή τη λέξη με σεβασμό, μα τον αληθινό Θεό, δεν είναι ο καλύτερος Γερμανός. Και γι' αυτό επιλέξαμε σαν σύμβολό μας τον αγκυλωτό σταυρό σε λευκό πλαίσιο με κόκκινο φόντο. Και αυτό το έμβλημα πρέπει να εκφράζει το μοναδικό μας στόχο: Ο αγκυλωτός σταυρός σαν σύμβολο της δουλειάς, το άσπρο σαν ένδειξη του εθνικού μας αισθήματος και το κόκκινο σαν ένδειξη

---

2. Δρ. Γκεόργκ Χάιμ (1865-1938), δάσκαλος δευτεροβάθμιας εκπαίδευσης, συνιδρυτής της Βαυαρικής Ένωσης Χριστιανών Αγροτών, από το 1899 επικεφαλής του κεντρικού της γραφείου, 1897-1912 στη Κεντρική Γερμανική Ραδιοφωνία, 1918 συνιδρυτής του BVP (Λαϊκό Κόμμα της Βαυαρίας), 1919 μέλος της Εθνοσυνέλευσης και 1920-1925 Πρόεδρος του Κρατικού Επιμελητηρίου Αγροτών στη Βαυαρία, το 1932 αποχώρησε από το Λαϊκό Κόμμα της Βαυαρίας.

της αληθινής κοινωνικής μας σκέψης. Στο σταυρό όμως πρέπει να αποδοθεί και μια άλλη έννοια, δηλαδή το πνεύμα που από μόνο του σημαίνει εργασία σε αυτόν τον κόσμο, το πνεύμα του ιδεαλισμού της Άριας αντίληψης και όχι το πνεύμα του Εβραίου.

Είναι λοιπόν και το σύμβολο με το οποίο αγωνιζόμαστε ενάντια σε αυτή την παγκόσμια επιδημία και την παγκόσμια δηλητηρίαση. Από αυτό όμως προέκυψε και η στάση μας απέναντι στο Κοινοβούλιο. Τότε απορρίψαμε το Κοινοβούλιο, γιατί; Το νεανικό κίνημα δεν ήθελε να αποκτήσει βουλευτές, αλλά να εκπαιδεύσει μαχητές. Εκείνη την εποχή πίστευε ότι ήταν πολύ νωρίς για να πάμε σε τέτοια μέρη και ότι αυτό που χρειαζόμαστε σήμερα είναι ομιλητές, υποκινητές κι απόστολοι που θα βγαίνουν στις μάζες για να διαδώσουν το νέο δόγμα, να προσπαθήσουν να τις παρασύρουν, να τις οργανώσουν και έτσι να αποκτήσουμε νέα κύτταρα για την ενίσχυση και την επέκταση του κινήματος. Το πρόγραμμα όμως θα έπρεπε να είναι μόνο η λογική συμπλήρωση αυτής της τάσης. Ένα άστρο-οδηγός με το οποίο δεν θα είχαμε στο μυαλό μας το ερώτημα: Τι θέλετε αύριο ή μεθαύριο, αλλά θα πρέπει να καθορίζει την ηγεσία του κινήματος για πολλές δεκαετίες. Ιδέες που είναι ηθικές, αθάνατες και άφθαρτες και που θα πρέπει να φωτίζουν ομοιόμορφα τους ανθρώπους για τους επόμενους αιώνες. Οι φορείς όμως αυτών των ιδεών πρέπει να είναι άτομα. Εκείνη την εποχή ήμασταν ήδη πεπεισμένοι ότι ο αγώνας του Ιουδαϊσμού δεν στρεφόταν μόνο εναντίον της ίδιας της φυλής, αλλά και ενάντια στην πιο ζωντανή της επίδραση, το άτομο. Ακριβώς γι’ αυτό όμως αντικαταστήσαμε την ιδέα της εβραϊκής πλειοψηφίας με την πίστη στην αξία της προσωπικότητας. Κάπως έτσι ξεκίνησε κάποτε το κίνημα το έργο του. Ήθελε να επανορθώσει όσα δεν κατάφεραν τα αστικά μας κόμματα. Πάνω απ’ όλα, όμως, ήθελε να μπει στις μάζες για να διασφαλίσει ότι εκεί θα εξαπλωθεί ένα πραγματικό εθνικό αίσθημα.

Το εάν τα κατάφερε, το ξέρετε οι ίδιοι. Ξεκινήσαμε με τίποτα, και μετά από μόλις 4 1/2 χρόνια το όνομα του κινήματος ήταν στα χείλη όλων. Από τότε το γνωρίζει όλος ο κόσμος. Και μετά ήρθε εκείνη η θλιβερή μέρα που όλοι γνωρίζετε:

Εκείνη την πικρή μέρα που, για πρώτη φορά, για το νεαρό κίνημα οι άνθρωποι επέστρεψαν στο τίποτα και έτσι κατέδειξαν πιο ζωντανά το θυσιαστικό τους πνεύμα. Το ίδιο το κίνημα τότε απαγορεύτηκε, η οργάνωσή του διαλύθηκε και οι άνθρωποι δυσκολεύονταν να συνεχίσουν να εργάζονται, και πολλοί, πάρα πολλοί κατέληξαν στη φυλακή. Πέρασε ένας χρόνος και το κίνημα είναι ξανά ελεύθερο. Είναι και πάλι ελεύθερο, που σημαίνει ότι

αντιμετωπίζουμε την δυνατότητα να το ξανασχηματίσουμε ή να το παρατήσουμε. Μην εκπλαγείτε που υπάρχει μόνο ένας τρόπος για μένα. Γιατί ξαναζωντανεύω το παλιό κίνημα, το παλιό κόμμα;

Ξέρετε ότι σήμερα μαίνεται μια τρομερή, σκληρή διαμάχη. Μη μου ζητάτε να πάρω θέση σε αυτή τη διαμάχη. Ακόμα και σήμερα εξακολουθώ να βλέπω σε κάθε σύντροφο του κόμματος μόνο τον υποστηρικτή της κοινής ιδέας. ***(Δυνατό, παρατεταμένο χειροκρότημα.)*** Ακόμα και σήμερα δεν βλέπω το άτομο μπροστά μου, αλλά βλέπω μπροστά μου τη μεγάλη ιδέα, και αν ποτέ έχω αμφιβολίες γι' αυτήν, δεν έχω παρά να κλείσω τα μάτια μου και να αναδυθεί μπροστά μου η εικόνα μιας ώρας, όπου χιλιάδες ήταν πρόθυμοι να πεθάνουν, για αυτή τη ιδέα αν χρειαζόταν. Μην νομίζετε ότι έχω εγκαταλείψει ποτέ αυτή τη σκέψη. Είναι το σταθερό άστρο-οδηγός μου, τώρα και πάντα. Ο καθένας όμως στους οποίους πιστεύω, ότι και αυτός έχει απορροφήσει ένα κομμάτι αυτής της σκέψης, είναι αδερφός στα μάτια μου και ανήκει ξανά στις παλιές τάξεις. Και δεν βλέπω το καθήκον μου σαν ηγέτη του νέου κινήματος να τους αξιολογώ τώρα, να κάνω ερωτήσεις ή να ερευνώ το παρελθόν. Τους βλέπω να έχουν μόνο ένα καθήκον, και αυτό είναι να φέρουν ξανά κοντά αυτούς που απομακρύνθηκαν. Αυτό όμως δεν θα μπορούσα να το κάνω αν ήμουν κόμμα στο κόμμα. Γι' αυτό έπιασα πάλι την παλιά σημαία με την πεποίθηση, ότι όλοι όσοι είχαν αισθήματα γι' αυτήν μπορούσαν να μαζευτούν ξανά κάτω από αυτήν. Η παλιά σημαία πρέπει για άλλη μια φορά να καταφέρει να σχηματίσει ένα μεγάλο, ζωντανό κίνημα, έξω από το άγριο χάος που έχουμε σήμερα. Η παλιά σημαία πρέπει και πάλι να καταφέρει να επανενώσει τους απρόθυμους ηγέτες αλλά και να ενσταλάξει στις πλατιές μάζες την πεποίθηση ότι το τέλος αυτού του κινήματος δεν έχει έρθει, αλλά ότι ακόμη και σήμερα είναι ακόμα στην αρχή.

Και είναι απαραίτητο αυτό να γίνει σήμερα.

Η γερμανική μοίρα μας καλεί περισσότερο από ποτέ: Γερμανοί, να είστε σε επιφυλακή και να υπερασπιστείτε. Ο λαός μας κοιμάται αμέριμνος αυτούς τους μήνες. Κάποτε είτε θα έρθει ένα κακό ξύπνημα, είτε δεν θα είναι δυνατόν να αναστηθεί. Τα παλιά κόμματα πεθαίνουν γρήγορα. Για τι πράγμα πολεμούν; Για γελοίους στόχους. Πόσο αδύναμα είναι! Κάθε απόφαση τους κάνει να καταρρέουν. Αυτή υποτίθεται ότι είναι η ηγεσία του γερμανικού έθνους; Πόσο ακόμα μπορεί να αντέξει ο λαός μας αυτή την κατάσταση; Ξέρω ότι για κάποιους η δυστυχία ξεκινά μόνο όταν διακυβεύεται το πορτοφόλι τους. Πιστέψτε με, αυτή η στιγμή θα έρθει ξανά. Η απατηλή βάση της σημερινής οικονομικής

μας ζωής θα εξαφανιστεί και πάλι κάτω από τα πόδια τους, και τότε ίσως τα λόγια μας να γίνουν πιο κατανοητά από ό,τι είναι τώρα. Καθήκον μας όμως είναι, να το τονίσουμε από σήμερα, ώστε οι άνθρωποι να δουν και να θυμηθούν, κάποια στιγμή, ότι τους προειδοποιήσαμε για το τι θα συμβεί, σε μια εποχή που δεν το σκέφτονταν καν.

Και τώρα, αγαπητοί μου σύντροφοι του κόμματος, έρχομαι σε κάποια βασικά σημεία. Αν χτες ύψωσα ξανά τη σημαία του παλιού κινήματος, το έκανα με την προσδοκία ότι όλοι όσοι παραμένουν παλιοί εθνικοσοσιαλιστές στην καρδιά τους θα συγκεντρωθούν γύρω μου. ***(Ζωηρά χειροκροτήματα.)*** Εδώ όμως δεν φλερτάρω με τη μεγάλη μάζα. Κάποτε κήρυξα τον πόλεμο σε όλο αυτό το μεγάλο ρεύμα και κολύμπησα εναντίον του για πολύ καιρό. Για μένα το ίδιο είναι και σήμερα: Όποιος δεν θέλει να μπει στο κοινό στρατόπεδο, ας μείνει μακριά· σε όποιον όμως θέλει να έρθει, θα πω ένα πράγμα:

Οι καυγάδες έχουν τελειώσει τώρα[3]. ***(Ζωηρά χειροκροτήματα.)***

Μην μου εξηγείτε τους λόγους. Μην μου λέτε: μπορώ να κάνω τα πάντα, εκτός από αυτό και από εκείνο και η ενοχή του είναι τόσο μεγάλη που ποτέ κ.λπ... Όποιος θεωρεί τον εαυτό του αθώο, ας σηκώσει την πρώτη πέτρα, αλλά μετά φίλε μου έχε το κουράγιο να την πετάξεις και πάνω μου· γιατί και εγώ φάνηκα αδύναμος, όπως καθένας από αυτούς. Κανείς δεν έχει το δικαίωμα να χτυπά το στήθος του και να φωνάζει: Αυτός είναι ο ένοχος, κι εγώ είμαι καθαρός σαν άγγελος. Όποιος το πιστεύει αυτό, φέρει την μεγαλύτερη ενοχή, είναι αλαζονικός και άδικος ταυτόχρονα.

Πολύς λόγος γίνεται αυτές τις μέρες για «συνεργασία». Η πρώτη προϋπόθεση όμως για μια συνεργασία είναι η κατανόηση. Η πρώτη προϋπόθεση όμως για μια κατανόηση είναι μια συμφιλίωση. Και όποιος δεν μπορεί να συμφιλιωθεί, δεν αξίζει να εργαστεί σε ένα τέτοιο κίνημα.

Μην έρθετε σε μένα και πείτε: «Ναι, ναι, αλλά εκπροσωπώ αυτή την άποψη για το συμφέρον του κινήματος».

Κύριοι, η εκπροσώπηση των συμφερόντων του κινήματος, από εδώ και πέρα, θα είναι δική μου δουλειά! ***(Δυνατό συνεχές χειροκρότημα.)***

Είχατε εννέα μήνες για να διατηρήσετε τα συμφέροντα του κινήματος. Και μερικές φορές περπατούσα πάνω-κάτω στο στενό δωμάτιό μου χωρίς ύπνο, όταν έπρεπε να δω πώς διατηρούνταν τα συμφέροντα του κινήματος. Γι’ αυτό ζητώ από σήμερα να ακολουθήσουμε έναν άλλο δρόμο, τον δρόμο που θέλω και θα

---

3. Οι διαμάχες μεταξύ των παρατάξεων που δημιουργήθηκαν από τη διάσπαση του NSDAP που ακολούθησε την φυλάκιση του Αρχηγού.

δείξω ξανά στον καθένα. Δεν βρίσκομαι εδώ για να κατηγορήσω κανέναν, να συκοφαντήσω κανέναν ή να κάνω μια ήπια μομφή σε κάποιον. Το μόνο που σας ζητώ είναι να ξαναμπείτε στις γραμμές του παλιού κινήματος και να αφήσετε πίσω σας όλα όσα έγιναν στο χθες. ***(Ζωηρά χειροκροτήματα.)***

Σας ζητώ να αναλογιστείτε τις βαριές θυσίες που έχουν κάνει πολλοί για αυτό το κίνημα. Πιστεύω ότι εάν σήμερα η γη μας ξανάδινε πίσω όσους έπεσαν στις 9 Νοεμβρίου, θα στέκονταν δίπλα μου και θα σας φώναζαν: Ναι, δεν θέλουμε αυτούς τους καυγάδες. Δεν πέσαμε για τα ατομικά συμφέροντα, αλλά για τη μεγάλη μας κοινή πίστη και το κοινό μας έργο. Αυτό το απευθύνω πρωτίστως στη γερμανική νεολαία μας. Δεν ξέρετε αν κάποια μέρα δεν θα χρειαστεί να πάτε ξανά εκεί, όπου μόνοι σας παλέψατε για να κερδίσετε την ελευθερία της γερμανικής πατρίδας. Αν όμως ξαναπάτε στο Ρήνο άλλη μια φορά στη ζωή σας, τότε δεν θα διασκορπιστείτε αλλά θα βαδίσετε πλάι-πλάι. Έτσι είναι και τώρα στο κίνημά μας. ***(Φωνές επιβράβευσης.)***

Θα απευθυνθώ στις γυναίκες. Πάνω απ’ όλα, σας ζητώ να επικρατήσει τώρα ένα μόνο συναίσθημα, το συναίσθημα της υποχρέωσης να διαχειριζόμαστε πιστά το μεγάλο αγαθό που πρέπει να συνεχίσουμε να διατηρούμε, να μην το αφήσουμε να διασπαστεί και να πάει στο υπόνομο. Γιατί κάθε λέξη που λέμε μεταξύ μας με κακιά έννοια γίνεται όπλο στα χέρια των εχθρών μας εναντίον του καθενός μας. Πιστεύω ότι έχουμε ένα σύμβολο στο οποίο μπορούν να έρθουν όλοι. Η παλιά σημαία έχει ξεκουραστεί εδώ και σχεδόν 15 μήνες. Σήμερα κυμάτισε ξανά, και ο καθένας μπορεί να δώσει ξανά τον όρκο πίστης σε αυτήν. Οποιοσδήποτε μπορεί να έρθει και να επιστρέψει στις γραμμές μας. Και μόνο όσοι πιστεύουν ότι δεν μπορούν να το κάνουν αυτό μπορούν να μην συμμετέχουν.

Όποιος όμως νομίζει ότι μπορεί να επανέλθει κάτω από «όρους», δεν με ξέρει καλά. (Ζωηρά χειροκροτήματα.) Απείχα από κάθε κουβέντα για εννέα μήνες· τώρα εγώ ηγούμαι του κινήματος και κανείς δεν μπορεί να μου βάζει όρους· γιατί αν έρθουν οι κύριοι και μου πει ο ένας «θέτω τους όρους» και ο άλλος «θα θέσω αυτό τον όρο», τότε έχω μόνο μία απάντηση να δώσω: Φίλε περίμενε πρώτα να δεις τι όρους βάζω εγώ. Δεν είμαι διατεθειμένος να μου υπαγορεύουν όρους εφόσον εγώ είμαι προσωπικά υπεύθυνος. Και για άλλη μια φορά φέρω την πλήρη ευθύνη για όλα όσα συμβαίνουν σε αυτό το κίνημα. ***(Ζωηρά χειροκροτήματα, ζητωκραυγές.)***

Γι’ αυτό σας ζητώ και πάλι, αφήστε πίσω ό,τι μπορεί να σας χωρίζει και σκεφτείτε ότι σήμερα μας κοιτάζει όλη η Γερμανία.

Τώρα είμαστε μαζεμένοι εδώ σε αυτήν την αίθουσα μόλις 3.000 ή 4.000 άτομα. Όμως οι 4 χιλιάδες πρέπει να ξαναγίνουν 2 ή 3 εκατομμύρια σε λίγο καιρό. Με αυτό τον τρόπο λοιπόν ξεκινά μια νέα χρονιά για το κίνημα. Σύντομα θα συγκαλέσω μια προσωρινή γενική συνέλευση και εκεί θα εκλεγεί η κύρια διοίκηση. Στη συνέχεια θα πραγματοποιήσουμε την πρώτη τακτική γενική συνέλευση των μελών τα επόμενα χρόνια. Θα σας παρακαλούσα να αφήσετε μέχρι τότε κάθε κριτική, ακόμα και για μένα. Θέλουμε να ξαναδούμε ο ένας τον άλλον σε ένα χρόνο και μετά μπορείτε να κρίνετε. Αν έχω ενεργήσει σωστά, τότε μην με βρίζεται άλλο. Κι αν έχω ενεργήσει λανθασμένα, τότε θα αφήσω τη θέση μου στα χέρια σας. (Φωνές: Ποτέ!) Αλλά πιστεύω ότι μπορώ να σας υποσχεθώ σήμερα ότι το κίνημά μας θα ανανεωθεί. Πιστεύω στο παλιό μας έμβλημα. Το σχεδίασα κάποτε μόνος μου και σαν ο πρώτος που το φόρεσα, η μόνη μου επιθυμία είναι όταν με χτυπήσει ο Χάρος να είναι το σάβανό μου. Και έχω την ίδια πεποίθηση με εσάς ότι δεν θέλουμε και δεν μπορούμε να εγκαταλείψουμε αυτή την παλιά σημαία. ***(Δυνατό συνεχές χειροκρότημα.)***

Οι καιροί σήμερα είναι πολύ δύσκολοι.

Ο λαός μας εξακολουθεί να χορεύει όταν στην πραγματικότητα ο θάνατος είναι κοντά. Το καθήκον μας θα πρέπει τώρα να είναι να ξαναγυρίσουμε πίσω σε αυτή τη λάσπη και να πούμε σε αυτόν τον λαό ό,τι πρέπει να του ειπωθεί. Πιστεύω ότι σε ένα χρόνο θα ανοίξουν τα μάτια πολλών ανθρώπων. Για κάποιους η λάμψη της εξαπάτησης θα έχει περάσει και άνθρωποι που ακόμα και σήμερα μας βρίζουν θα ενταχθούν στις γραμμές μας σαν νέοι μαχητές. Ίσως δείτε το μεγαλύτερο καθήκον σας στο μέλλον να κερδίσετε αυτούς τους ανθρώπους.

Αφήστε λοιπόν όλες τις εσωτερικές διαμάχες, αφήστε τους άλλους, ακόμα κι αν μου επιτίθενται, αυτό δεν έχει σημασία. Δεν θέλουμε να μαλώνουμε και γι' αυτό. Αυτό που θέλουμε είναι να μπούμε μέσα στις μάζες, να τις βγάλουμε από τη σημερινή τρέλα και να τις εντάξουμε ξανά στην εθνικότητά τους, ώστε να έρθει η μέρα που η Γερμανία θα αναστηθεί ξανά κάτω από τη σημαία μας. Και αυτό το μεγαλύτερο είναι τελικά ο στόχος μας και όχι το κόμμα. Κι αν αφήσουμε στην άκρη ό,τι μας χωρίζει με αυτόν τον τρόπο, τότε μπορούμε να το κάνουμε πολύ πιο εύκολα, αφού όλοι έχουμε ένα κοινό ιδανικό που μας ενώνει, ένα κοινό καλό, την κοινή, ιερή, γερμανική πατρίδα.

„Freiheit und Brot!“

Die Rede Adolf Hitlers

in der ersten

großen Massenversammlung

(Münchener Bürgerbräu-Keller vom 27. Februar 1925)

bei **Wiederaufrichtung** der

Nationalsozialistischen Deutschen Arbeiter-Partei

Preis 1 Mark

Das Reinerträgnis wird ausschließlich dem Herrn Adolf Hitler zur Verfügung stehenden Pressefonds zugeführt

Verlag Franz Eher Nachf. G.m.b.H., München
Thierschstraße 15 * Postscheckkonto 11346 * Telephon 20647

Frau Käte Haymann